

Hilda Johannesen, valevni KrF's:

Meiningsleyst at trúgva - og einki gera

– Tað er burturspilt at vera trúgvandi og hava góðar meiningar, um tú ikki gert nakað við tað. Eg arbeiði ærliga við mínum evnum, sum eru Guðs gáva, sigur Hilda Johannesen

Dagny Joensen
Jens Kr. Vang

Frá barnsbeini hevur Hilda Johannesen í Klaksvík kent á sær, at hon skuldi fara út sum trúðari.

Pápi hennara var trúðari og mamman sjúkrasystir, og Hilda, sum nú er valevnið hjá KrF, hevur tikið eftir hesum báðum størvum.

Hon er 43 ára gomul, og hevur - saman við manninum Jóhannes, sum er lærari, virkað sum trúðari í Afrika í 12 ár.

Tey eiga tveir synir, sum eru 12 og 14 ár. Í 1996 komu tey heimaftur - einamest fyri at synirnir skuldu sleppa at búgva í Føroyum, og hervið fáa høvi at kenna seg sum føroyingar, hóast teir mesta partin hava búð í Afrika.

Hon er útbúgvin diakon - sosialpedagogur og tók seinni útbúgvina sum psykiatriskur røktari. Í dag arbeiðir Hilda Johannesen á umlættingarheiminum Dánum í Klaksvík.

Spurd hvi hon nú stillar upp fyri KrF, sigur Hilda Johannesen, at hon longu áðrenn hon fór út at virka sum trúðari, kendt danska Kristiliga flokkin, og dámdi serliga væl menniskjansligu hugsjónina, sum flokkurin stendur fyri. Tí valdi hon at stilla upp í føroyska KrF-flokkinum.

Nú eru stundir

Hon hevur altíð havt áhuga fyri politikki, men av tí at tað ikki var loyvt trúðarum í útlegd at virka politiskt, var tað serliga hetta sum gjørdi, at hon nú heldur seg hava tíð og umstøður at gera nakað við hetta.

Trúðarahjúnini fóru til Liberia í 1984, har tey vóru leiðarar á einum skúlaheimi. Í 1989 fóru tey til Botswana, har tey vóru leiðarar í eini miðstöð fyri brekað og minnigartnað.

Í Botswana var Hilda Johannesen við til at stovna felagsskapin „Kvinnur móti Neyðtøku“, sum í dag er víða gittin felagsskapur, og sum hevur fingið myndugleikar og at taka evnið í álvara. Í dag kunnu menn í Botswana fáa upp í sjey ára fongslur fyri neyðtøku.

Hon hevur eisini arbeitt við AIDS-sjúklingum, sum er allarstørsta hóttanin í Botswana. Hvussu illa er státt sæst einamest av, at 30 pst. av barnakonunum, hava AIDS.

Um føroysk viðurskipti, sum eru so nógv øðrvísi, sigur Hilda Johannesen:

– Samfelagið er meir og annað enn bert peningur, og tí haldi eg, at tað menniskjansliga skal takast meir fram í dagsins politikki, sigur Hilda Johannesen, sum heldur, at føroyskir politikarar tosa ikki um annað enn fisk.

– Sum kvinna hugsar tú øðrvísi. Tú hugsar um tey gomlu, at tey hava brúk fyri at búgva í vardum íbúðum, ella á ellis- og røktarheimum, sum vit ikki hava til teirra. o.s.fr. Veruleikin er, at um tey ikki fáa innivist nakrastaðni, so detta tey aftur á okkum kvinnur, sigur Hilda Johannesen.

Valmøguleikar

– KrF sigur, at kvinnan sjálv skal velja, um hon vil vera heima ella fara í útiarbeiði.

– Tað er eisini rætt, men so mugu politikararnir geva okkum tann møguleikan - bæði ungum og gomlum at velja, hvussu vit vilja liva og virka.

– Skulu tey gomlu vera heima, so mugu tey, sum eru um tey, fáa samsýning fyri tað - eins og fyri at hava børnini heima, eins og ansingarplass til børnini, har mamman velur at fara út at arbeiða.

– Vit kunnu ikki tosa um valmøguleikar, so leingi sum hesi viðurskipti ikki eru í lagi, sigur Hilda Johannesen.

Um tað at koma heimaftur til Klaksvíkar eftir áralongu ferðina í útlegd, sigur Hilda, at henni dámar væl at njóta náttúruna í Føroyum, men at hon eisini leingist útáftur.

Fyrirbils hava hjúnini sett sær fyri at vera heima í seks ár, til synirnir hava fest røtur her, men at tey móguliga fara avstað aftur.

Tað er skilgitt, at Hilda Johannesen saknar umhvørvið í Botswana og Liberia. Hóast fólk vóru ógvuliga fátæk og at tað als ikki

kann samaberast við føroyska fátækraðomi - sum Hilda eisini hevur sæð her, so var samanhaldið og sosiala samveran størri - tvørtur um átrúna og stættir í Afrika.

Hon hevur tó nógv at takast við, og trívist væl heima. Í frítíðini virkar Hilda Johannesen í kristna arbeiðinum í KFUM og K í Klaksvík. Hon hevur bibliulesibólk fyri kvinnur og er við í øllum arbeiði annars í KFUM og K.

Henni dámar væl at ganga úti í náttúruni, og at matgerða, umframt hennara allarbest ítriv, sum er at lesa.

Í lótni lesur hon til familjuráðgeva og terapeut innan Kempler lærna, sum

hon væntar sær nógv av.

– Hvussu fatar tú føroyska samfelagið, sammett við tey í afrikansku londunum tú hevur búð í?

– Vit mugu ásanna, at vit í Føroyum liva í einum góðum samfelag. Vit hava tað gott materielt, men ikki øll hava eins góðar liviumstøður. Tað er bert so torført at fáa eyga á. Og kortini: bert tað, at fólk noyðast at flyta av landnum, tí tað ikki er livandi her, sigur eitt sindur um, at neyðin er til staðar.

– Í Botswana eiga fólk ikki fyri mat, men tað eiga heldur ikki øll í hesum samfelagi, og hava brúk fyri hjálp, sigur Hilda Johannesen, men dugir ikki at seta orð á, um peningaliga ella

andaliga neyðin er størst.

Um framtíðarvónirnar sigur Hilda Johannesen, at hon vónar at tey gomlu kunnu flyta í vardar íbúðir ella fáa røktarplass, um tað er neyðugt, og at pensiónin hækkar, so at tey gomlu fáa sømiligari livikor.

Hon hugsar eisini um tey menningartarnaðu og brekkaðu, at hesi fáa høvi at búgva so nær familjuni sum til ber. At økispsykiatriin fær pening at arbeiða við, fyri at neyðuga fyrbyggjandi arbeiðið kann gerast.

– Annars er tað mín vón, at fleiri kvinnur koma sær upp í politiskt arbeiði. Eg haldi, at har bæði kvinnur og menn arbeiða saman, verður arbeiðshátturin og

Hilda Johannesen: – Sum kvinna hugsar tú øðrvísi. Tú hugsar um tey gomlu og um tær vilja vardum íbúðum og røktarplassum. Fáa gomul ikki innivist nakrastaðni, so detta tey aftur á okkum kvinnur. Tí kunnu vit ikki tosa um valmøguleikar hjá kvinnum, um tær vilja ganga heima, ella ynskja at fara út at arbeiða

evnini, ið arbeitt verður við, nógv fjølbroyttari. Tað kundu vit havt brúk fyri í lögtinginum, sigur Hilda Johannesen.